DENÍK.

Osnova zákona o pracovních soudech v Německu má, navazujíc na starší návrhy (1921), jednak čeliti roztříštění příslušnosti ve věcech pracovních, k němuž přispělo především zákonodárství poválečné, jednak umožniti kodifikaci pracovního práva, která jest předepsána ústavou. V organisaci pracovních soudů kráčí osnova asi střední cestou mezi úplnou jejich samostatností, ztělesněnou nynějšími soudy živnostenskými a soudy obchodníků, a mezi přičleněním pracovních soudů soudům řádným. Stolice jsou tři: 1. pracovní soud zpravidla v sídle úředního soudu, 2. zemský pracovní soud při zemském soudu, 3. říšský pracovní soud při říšském soudu. Předsedou pracovního soudu je soudce zvláště touto funkcí pověřený nebo alespoň osoba způsobilá k úřadu soudcovskému. Předsedou zemského pracovního soudu je člen tohoto soudu, předsedou a soudcovskými přísedícími (2) říšského pracovního soudu členové říšského soudu. Kromě toho zasedá ve všech stolicích po dvou přísedících určených orgány justičními a orgány politické (sociální) správy ze seznamů hospodářských sdružení zaměstnavatelů a zaměstnanců. Pro přísedící vyšších stolic žádá se vyšší věk a delší praxe u nižších stolic. Příslušnost vztahuje se na veškery téměř spory mezi zaměstnavateli a zaměstnanci i na spory z kolektivních smluv, ať jsou stranami sdružení zaměstnavatelů a zaměstnanců či jednotlivci. Řízení zahajuje vždy předseda jako samosoudce, jenž připraví jednání pro soudní sbor, neskončí-li spor smírem, na základě vzdání se nároku nebo jeho uznání nebo na základě zmeškání. Odvolání i dovolání je omezeno hodnotou předmětu sporu, avšak soud může je připustiti i tehdy, nedosahuje-li hodnota předmětu sporu zákonné výše, má-li věc zásadní význam. Nova v odvolacím řízení se připouštějí jen tehdy, jde-li o okolnosti vzniklé po posledním ústním jednání nebo nebylo-li opoždění stranou zaviněno. Advokáti jsou připuštěni v první stolici jen jako zástupci hospodářských sdružení zaměstnanců a zaměstnavatelů. Před vyššími stolicemi je zastoupení advokátem nucené, před zemskými pracovními soudy mohou však zastupovati zmocněnci hospodářských sdružení zaměstnanců a zaměstnavatelů i tehdy, nejsou-li advokáty. — Otázka pracovních soudů je časová i u nás a není tudíž německá osnova bez zajímavosti.

Statistika odčinění odsouzení, udělení milosti a podmíněného propuštění. Podle Zpráv statistického úřadu (č. 94) bylo povoleno roku 1924 celkem 640 osobám (1923—733) odčinění

odsouzení vyřčených rozsudky soudů občanských. Výrok o odčinění stal se v 1 (3)*) případě rozhodnutím soudním z moci úřední, v 519 (594) případech rozhodnutím soudním na žádost, v 116 (130) rozhodnutím presidenta republiky, ve 4 (6) případech rozhodnutím presidentovým i soudním. Amnestováno a omilostněno 918 (753) osob za 1126 (969) trestných činů. Z toho byla podmíněná milost udělena 577 (546) osobám. Podmínečně propuštěno bylo 657 (541) osob odsouzených soudy občanskými a 128 (127) osob odsouzených soudy vojenskými. Většinou byl prominutý zbytek trestu kratší než 1 rok. Zbytek v trvání od 2 do 3 let prominut jen 1 osobě, zbytek delší 4 let 2 osobám, delší 6 let 1 osobě.

Jak informuje náš tisk, bylo možno se přesvědčiti čtenáři novinářských zpráv o devátém mezinárodním vězeňském sjezdu v Londýně, jež se hemžily nepřesnostmi a nesprávnostmi. V denních listech jsme podobným zjevům již uvykli a lze je tu konečně spíše omluviti než v odborném tisku, který bohužel nezůstal nešvaru nespolehlivého zpravodajství ušetřen. O doklady není nouze. Odborný právnický list zaměňoval Mezinárodní vězeňskou komisi s International Law Association, podávaje o činnosti tohoto sdružení informace zcela nesprávné. Větší nedůvěra redakce k podezřelým zprávám byla by věru na místě. Spíše jako špatný vtip pak působilo pozvání k londýnskému sjezdu, konanému v srpnu, které bylo otištěno v zářijovém čísle jiného odborného časopisu, ačkoli od rozeslání onoho pozvání list vyšel nejméně dvakrát.

O francouzské komisi pro reformu veřejné správy referuje Antonín Nermuth v 6.—7. čísle »Časopisu pro právní a státní vědu«. Komise byla zřízena dekretem presidenta republiky z 1. srpna 1922 z členů parlamentu a vysokých úředníků. Některé návrhy obsažené ve zprávě této komise jsou zajímavy i pro naše poměry. Doporučuje se, aby reforma správy byla provedena postupně podle jednotného plánu, poněvadž změna jednotlivostí nepřináší zlevnění. Komise nezamýšlí zrušiti žádný ze základních úřadů, ale doporučuje rozšíření středních obvodů správních, které je umožněno rozvojem moderních komunikačních prostředků. Tuto zásadu chce uplatniti na sborové soudy I. stolice, arrondisementální věznice, četnické okrsky a školní inspekci. Sborové soudy arrondissementální buďtež zrušeny a nahrazeny jediným soudem pro departement; doporučuje se, aby též věznice byly pone-

*) Čísla v závorkách uvádějí data za rok 1923.